

har lagt linjen for, hvordan efterforskningen og udvindingen skal foregå, og derfor kan jeg ikke se, at der er nogen grund til eller nogen mulighed for at ændre væsentligt på dette forhold. Alt kan jo være ønskeligt, men på den anden side set er der altså også noget, der er bundet af nogle praktiske og ikke mindst nogle juridiske forhold i hverdagen.

Jeg må åbenbart imødesee et forslag fra hr. Søren Kolstrup om, at vi simpelt hen standser al udvinding og al efterforskning og i givet fald på statslig baggrund overtager aktiviteterne i Nordsøen. Jeg kan nemlig ikke forestille mig, at private operatører i så vidt omfang vil underlægge sig en styring som den, hr. Søren Kolstrup nødvendigvis må lægge op til.

Til fru Aase D. Madsen: Vi kommer jo ikke nærmere løsningen af problemerne. Socialdemokratiet er absolut ansvarligt, også over for de mindste kraftvarmeværker, men det forholder sig sådan i Folketinget, at når man har et aftaleforum og et forlig, er det altså én for alle og alle for én, og når Venstre blokerer, blokerer Venstre altså for den løsning, som i meget høj grad kunne have taget højde for og løst det problem, fru Aase D. Madsen rejser her. Hvornår vi kan få løst op for den situation, må partiet Venstre jo svare på.

Ja, elpriserne stiger, men det skyldes jo i et vist omfang, at brændselspriserne også er steget. Vi har, som ministeren også var inde på i sin redegørelse, satset på forsyningsikkerhed og en række PSO, altså public service obligations, for at sikre miljøforholdene ved produktionen og distributionen, og der er altså en pris, der skal betales for det. Jeg kan ikke afvise, at nogle har haft en forventning om en kraftig reduktion af priserne, og at den formentlig ikke er slået igennem i fuldt omfang, men til gengæld har vi fået noget andet i samme forbindelse, og det er noget, som vi ikke kan undvære, nemlig en forsyningsikkerhed og selvfølgelig også en miljøgevinst hen ad vejen.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Hansen-Nord som ordfører.

Peter Hansen-Nord (V):

I min indledning havde jeg fat i Kyoto og EU's byrdefordeling, og den diskussion er nok ikke færdig. Men det, jeg har sagt, er forhåbentlig noteret i forhandlingerne, så derfor kan jeg gå direkte videre til det, der er mere fremadrettet og

mere interessant og mere spændende, nemlig en direkte elreform.

Jeg synes, at elreformen med forskellige opfølgninger på mange måder er gået over al forventning med den kunstneriske udførelse, og til trods for, at vi befinder os i en valgkamp, vil jeg gerne complimentere alle forligspartierne for det. Det tekniske indhold, den tekniske værdi, kræver derimod snart nogle revisioner og genforhandlinger.

Den første tekniske ændring kan f.eks. vedrøre den strøm, som i øjeblikket under overgangsordningerne vedvarende vælter ind på vores net. Vi vil selvfølgelig som forligspart holde ministeren fast på, at alle anlæg skal opfylde de på tidspunktet for indgåelsen af bindende tilsagn og underskrift gældende regler og bekendtgørelser, og hvis det ikke er tilfældet, må de køre efter de nye 2000-regler. Jeg mener ikke, der her kan gives dispensation. Jeg mener nok også, at man måske kunne tage et par håndfulde af nogle af de godkendte anlæg ud og få tjekket og bekræftet, at alt er gået rigtigt til hele vejen igennem. Ingen i forligskredsen kan holde til, at der er lavet møller under forkerte forudsætninger under overgangsordningerne.

Teknik 2: Vi har i elreformen aftalt maksimalt 20 pct. VE-strøm, og den grænse er vi ved at nå med det føromtalt voldsomme boom af VE-strøm, som vi har set komme ind. Hvordan skal vi komme videre? Er de 20 pct.-grænsen for at godkende flere anlæg? Eller falder prisen for de anlæg, der ligger ud over de 20 pct., til markedsprisen plus VE-tillæg? Det er også et emne, vi snart er nødt til at tage hul på.

Den tekniske øvelse 3, som jeg har tænkt mig at tage med her, er den såkaldte 100 millioner kW-grænse, der jo beskriver, hvor grøn man egentlig kan være som elforbruger. Jeg synes også, den snart trænger til en revision, for den giver ikke noget sundt erhvervsklima. Det er uden mening, at det danske erhvervsliv, som er vores alle sammens malkeko, skal stilles uforholdsmæssigt dårligt i international konkurrence på grund af det miljøtillæg, vi som enkeltpersoner måske burde betale i stedet for, så meget mere som dansk erhvervsliv i sin tid jo lod sit energiforbrug og sin energieffektivitet efterse i forbindelse med fordelingen af de grønne afgifter mellem tung proces, let proces og varme.

Den fjerde tekniske ting, jeg vil bringe frem, er, at vi skal begynde at finde ud af, hvordan vi kan skaffe mere konkurrence ind i den prioriterede strøm. Den mængde prioriteret strøm,